

Sygn. akt VI Ka 1540/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wojnar

Sędziowie: SO Maciej Schulz (spr.)

SO Włodzimierz Suwała

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Skwiot

przy udziale prokuratora Jerzego Kopia

po rozpoznaniu dnia 17 marca 2016 r. w W.

sprawy skazanej E. K. córki P. i I. z domu W., urodzonej (...) w W.

skazanej wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez skazaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 30 września 2015 r. sygn. akt II K 132/15

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną w punkcie pierwszym karę łączną pozbawienia wolności łagodzi do lat 3 (trzech); w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz. r.pr. W. P. kwotę 147,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Maciej Schulz SSO Marek Wojnar SSO Włodzimierz Suwała

VI Ka 1540/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem łącznym z dnia 30 września 2015 roku, II K 132/15 orzekł:

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I oraz IV i wymierzył skazanej E. K. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanej okres pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, III K 976/11 w dniach 16 lutego 2011 roku i 17 lutego 2011 roku, od dnia 23 maja 2012 roku do dnia 14 czerwca 2012 roku oraz w sprawie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, III K 785/12 w dniach 16 marca 2012 roku, 17 marca 2012 roku, 18 marca 2012 roku, od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku;
3. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego co do kary orzeczonej wyrokami opisanymi w punktach II i III;

4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazaną w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniosła skazana w części dotyczącej orzeczenia o karze. Podniosła okoliczności świadczące o znaczących zmianach w jej postępowaniu, które w jej ocenie winny stanowić podstawę złagodzenia jej kary i wymierzenia kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W dniu 16 lutego 2016 roku wpłynęło pismo obrońcy skazanej - wyznaczonego jej z urzędu w toku postępowania odwoławczego. Obrońca także złożył wniosek o wymierzenie skazanej kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skazanej nie zasługiwała w całości na akceptację. Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do całkowitego uwzględnienia wniosku skazanej dotyczącego wymiaru kary łącznej, przedstawionego także przez obrońcę w piśmie z dnia 16 lutego 2016 roku i na rozprawie apelacyjnej.

Wobec niekwestionowania przez skazaną ani też przez jej obrońcę prawidłowości połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności jedynie zaznaczyć należy, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się uchybienia w tym zakresie.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 roku w sprawie III K 976/11 wymierzył skazanej karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 (wykonanie przedmiotowej kary zarządził postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 roku), a w wyroku z dnia 18 grudnia 2012 roku wydanym w sprawie III K 785/12 orzeczona została wobec skazanej kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn podobny tj. z art. 280 § 1 k.k. Sąd Rejonowy kierując się zasadą kumulacji w oparciu o wyżej wskazane kary jednostkowe wymierzył skazanej karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy zastosowaniu zasady absorpcji możliwym było wymierzenie kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w myśl zasady asperacji kary w przedziale od 2 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności do kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazana zakwestionowała wymiar orzeczonej wobec niej kary łącznej wskazując, iż jest rażąco niewspółmierna, swoje stanowisko uzasadniała poprawnym zachowaniem w zakładzie karnym. Kontrola instancyjna nie skutkowałą co prawda pełną akceptacją wniosku zawartego w apelacji jednakże Sąd Okręgowy złagodził wymiar kary łącznej i wymierzył skazanej karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji wobec pozytywnych zmian jakie zaszły w jej osobie, o czym mowa będzie poniżej. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż jak już wielokrotnie podnoszone było w orzecznictwie, przepisy określające zasady orzekania o karze łącznej nie przewidują nakazu kierowania się dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Wyrok łączny w istocie nie jest instytucją premiowania przestępców. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie bez znaczenia pozostaje fakt wielokrotnego wchodzenia przez skazaną w konflikt z prawem, a tym samym brak widocznych zmian w zachowaniu i stosunku do obowiązku przestrzegania norm prawnych mimo świadomości konsekwencji i naganności takiego postępowania. Przedmiotowa postawa skazanej winna zostać uwzględniona przy wymiarze kary ze względu na cel wychowawczy, w tym zrozumienie przez skazaną nieopłacalności popełniania przestępstw i karygodności takiego zachowania. W aspekcie wymiaru tej kary tutejszy Sąd kierował się związkiem podmiotowo – przedmiotowym. Pod uwagę wzięto zatem fakt działania przez skazaną w obu przypadkach z winy umyślnej oraz z zamiarem przywłaszczenia cudzej rzeczy. Oba czyny popełnione zostały przez skazaną w zasadniczo krótkich odstępach czasu. Co więcej, czyn z art. 280 § 1 k.k. (III K 785/12) skazana popełniła w czasie gdy toczyło się wobec niej postępowanie karne w sprawie III K 976/11 – akt oskarżenia złożono w dniu 31 sierpnia 2011 roku, a czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazana popełniła w dniu 2 marca 2012 roku (III K 785/12). Dwukrotnie naruszyła tym samym dobro prawne jakim jest własność mienia. Uwzględniono zarazem okoliczności jakie zaistniały po wydaniu poprzednich wyroków wobec skazanej, w tym jej zachowanie w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w toku analizy nad wymiarem kary zapoznał się z opinią z zakładu karnego, w którym skazana przebywa. W istocie skazana ukończyła szereg różnych programów readaptacji społecznej, wykazuje wolę podjęcia pracy zarobkowej w jednostce penitencjarnej i była wielokrotnie nagradzana regulaminowo. Nie należy także do podkultury więziennej. Wyjaśniając

fakt nieuwzględnienia wniosku skazanej i jej obrońcy o złagodzenie wymiaru kary do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wskazać należy na wspomniane w opinii zachowania skazanej, które mają charakter negatywnych. Mając na uwadze treść apelacji skazanej podkreślenia wymaga, iż analizie poddawany jest całokształt jej zachowania. Przede wszystkim jej zachowanie jest zmienne, była już pięciokrotnie karana dyscyplinarnie między innymi za niestosowanie się do poleceń funkcjonariuszy. Choć co do zasady stara się przyjmować postawę regulaminową to w sytuacji nie osiągnięcia własnych celów (otrzymania niekorzystnej decyzji administracyjnej) przyjmuje postawy roszczeniowe. Stwierdzić należy, że co do zasady regulaminowe zachowanie skazanej nie może stanowić podstawy do nadmiernej minimalizacji jej odpowiedzialności. Nie sposób zatem podzielić argumentacji skazanej i jej obrońcy (przedstawionej w piśmie z dnia 16 lutego 2016 roku k. 153) o słuszności złagodzenia kary poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Pozostałe okoliczności wymienione przez skazaną tj. wola opuszczenia zakładu karnego, chęć pomocy matce i realizacji własnych planów nie mogą stanowić podstawy zmniejszenia wymiaru kary łącznej zgodnie z wnioskiem skazanej i jej obrońcy. Skazana winna mieć na uwadze, iż aktualnie ponosi konsekwencje swoich własnych czynów i będzie mogła realizować plany dopiero po odbyciu kary łącznej, na której wymiar składa się szereg opisanych czynników. Sąd Okręgowy dostrzega potrzebę zaakcentowania, że skazana mylnie zrozumiała istotę instytucji wyroku łącznego. Instytucja kary łącznej pozbawienia wolności nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych kar za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa. Orzeczenie kary łącznej nie jest jednoznaczne z orzeczeniem jej w najniższym możliwym wymiarze ze względu na wolę wcześniejszego opuszczenia zakładu karnego skazanej w celu realizacji własnych planów. Wymiar tej kary zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw, który uzasadniał jedynie częściową akceptację wniosku zawartego w apelacji i złagodzenie kary pozbawienia wolności o 6 miesięcy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.